

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ СЯНКАТА

chitanka.info

Както винаги, сънят му прекъсна рязко и със свистене, подобно на последния дъх на умиращ, се запиля някъде из черните простори, където угасваха всички забравени истории. Той се изправи рязко в леглото. Сърцето му биеше като лудо: можеше да се закълне, че вижда как ризата, с която спеше, се люшка напред-назад в отчаян опит да успокои лудостта, която напираше да излезе изпод нея. Цялото му тяло бе покрито със студена пот, която обаче бързо се изпари (*господ да поживи бързия метаболизъм...*), оставяйки след себе си тежкия аромат на сол, примесена с ужас.

— Успокой се, мило, това е било просто сън, а колкото и страшни да са сънищата, те не могат да ни навредят, нали така, мило? — дочу в тъмното гласа на майка си. Не можеше да я види, без да запали лампата, а в точно в този момент не умираше от желание да го направи. Така или иначе след малко щеше да излезе на светло.

— Да, мамо, знам. Сънищата са просто сенки на отминали тревоги, които се мъчат да направят живота ни жалък — издекламира той, докато се измъкваше изпод завивките.

След малко щеше да настъпи Времето. Знаеше това, дори без да поглежда към часовника, чиито светодиоди хвърляха рубинени отблясъци из погълналия кухнята мрак. Нямаше нужда и да откъртва здраво закованите върху прозорците дъски, за да усети, че съвсем скоро онова отвратително червено-жълто нещо ще се облеци от небето, хилейки се като дете дебилче при вида на шарена играчка.

Но пък и без това нещо

(слънце, нарича се слънце, обади се някой дълбоко в мислите му; той махна с ръка ядосан; не обичаше да го прекъсват; гласът послушно изчезна)

едва ли щеше да е в състояние да упражнява своето...

Хоби. Да го наречем хоби. Хоби е една добра и безобидна дума. Нека е хоби.

Минавайки през кухнята на път за навън, той се спря и хвърли един поглед надолу към потъналия в чернота под. Купичката на котето пак беше празна. Самото коте не се виждаше никъде, за сметка на това обаче мъркането му изпълваше едва ли не цялата къща. Пипнешком той успя да напипа пълната торба с котешка храна (вчера беше попълнил запасите на животинката на връщане у дома) и щедро отсипа

две пълни шепа в купичката. Нека хапне. Когато се върнеше, щяха да прекарат дълго време в гушкане. И мъркане. Както обикновено.

— Излизам, мамо! — провикна се той към тъмните вътрешности на къщата. Къщата послушно отговори:

— Пази се, миличък! Като се върнеш, ще ти направя пържени филийки.

— Благодаря, мамо — извика той в отговор и излезе навън.

Гадното нещо

(слънцето)

още не беше успяло да пусне пипалата си из целия свят, но кожата му веднага пламна от безцеремонното опипване на първите няколко проблясъка, които бяха успели нетърпеливо да се покажат иззад хоризонта. Ако не побързаше, не след дълго щеше да се превива на земята, гърчейки се от болка и срам като току-що изнасилена девойка, а насилникът му

(слънцето)

щеше да се хили пошло над него, закопчавайки огнения си дюкян. Беше научил това по трудния начин. Мамка му, тогава дори имаше усещането, че мръсникът пали цигара, наслаждавайки се на гледката.

Време беше да се преобрази.

Само при мисълта за това тялото му послушно последва инстинктивната заповед и започна да се превръща в сянка. Беше забавно. Надали щеше да успее да опише какво чувства на когото и да било (в случай че някой го попита, разбира се — а вероятността за това бе повече от нищожна). Цялата триизмерност на обезобразеното му и безформено тяло бавно и постепенно се трансформираше в само две измерения. Изчезваха всички неприятни усещания — наднорменото тегло, болката в задъхващите се бели дробове, главоболието, хрущенето в ставите... Първоначално бе трудно да свикне с огромната височина на всичко останало в заобикалящия го свят, но когато разбра, че нищо не го заплашва, осъзна, че и това е забавно.

Сянката бавно се плъзна по тротоара и се понесе напред. Време беше да намери с кого да си поиграе.

* * *

— Хайде, Джонатан, колко трябва да те чакам??? Прибираме се! Веднага!!!

Майката крещеше така от близо десет минути, но думите ѝ минаваха толкова далеч от ушите на Джонатан, че още една-две крачки и щяха официално да ги обявят за планета от Слънчевата система. Тя въздъхна и тръгна към катерушките, където синът ѝ, мътните го взели, блееше с онова изражение, наричано от детските психолози „върховно щастие“, а от измъчените майки — „поглед на дете идиотче на нещастни родители“.

— Джонатан! Джоуи!!! По дяволите, казах ти сто пъти: прибираме се! Защо трябва целият град да ни слуша как се караме??? — Всъщност наоколо нямаше и жива душа: останалите майки бяха прибрали чедата си отдавна... сигурно вече бяха обядвали и караха трети следобеден сън. — Джонатан, ела веднага при мен!

Тя замръзна на място, защото най-накрая се бе приближила достатъчно, за да види в какво се е загледало синчето ѝ. Точно до катерушката, на леко прегорялата от слънцето трева, се бе разпростряла огромна сянка. Стори ѝ се, че е голяма колкото нейната „Тойота“, с която бяха дошли до детската площадка. Тя впи хипнотизирано поглед в мрачното петно, като подсъзнанието ѝ съвсем мимоходом отбеляза, че катерушката хвърля своя сянка... тя самата също... както и Джонатан... но тази сянка беше... беше...

Безстопанствена.

Словосъчетанието „безстопанствена сянка“, беше толкова абсурдно, че майката се изкиска прегракнало. Джонатан не обърна никакво внимание на странните звуци, които издава родителката му. Все още продължаваше да се взира безмълвно в сянката.

— Ще ме гушнеш ли? — неочаквано се чу от страната на парчето жив мрак, погълнало детската площадка.

Майката изпищя. Джонатан се ухили беззъбо и направи една-две неуверени детски крачки към сянката.

— НЕ!!!

— Гушни ме... — примоли се отново сянката. Майката изкрещя отново и се метна инстинктивно напред в отчаян опит да защити

детето си. Тъй като нямаше кой знае какъв избор, направи единственото, което ѝ хрумна — удари черното петно с дамската си чанта. Можеше да се закълне, че сянката изхълца изненадано. През главата ѝ мина мисълта: „Боже, дали не я заболя прекалено много...“.

Това бе и последната мисъл, която някога щеше да ѝ хрумне.

Сянката се дръпна леко назад, сякаш премисляше дали да избяга, след което се хвърли напред. Горещ, лепкав и непрогледен мрак обгърна Джонатан и майка му. Жената усети как дробовете ѝ започват да кипят от нетърпимата жегга, просмукваща се в тялото ѝ. Не след дълго, когато по вените ѝ започна да тече вряща кръв, съзнанието ѝ се смили над нея и ѝ позволи да умре по бързия начин.

* * *

Процесът на превръщане от сянка в човек беше значително по-малко забавен, дори леко депресиращ. Щом затвори вратата на къщата зад себе си, той започна да усеща болезнено как всичките последици от триизмерността започват да се завръщат едно по едно обратно в тялото му. Това обаче бе нищо в сравнение с депресията, която бе започнала бавно да попива в тялото му.

Една прегръдка. Толкова ли много искаше?

— Мамо, прибрах се! — прошепна той едва доловимо. Ехото подхвана тихите му думи и ги разнесе из празната къща.

И тук нямаше прегръдки.

Както всяка вечер.

Бавно, почти механично, влачейки обутите си в полуизгнили кецове крака, той влезе в кухнята, запали цигара и по навик протегна ръка, за да помилва котето. Пръстите му напипаха скелета на животинката на стола до балконската врата. Беше на същото място, където я бе оставил преди седем години. Беше се погрижил. Бе направил необходимото, за да не го изостави и тя.

Както се бе погрижил и за майка си.

Той прегърна внимателно крехките кости на животинката и се запъти към спалнята. Още по-внимателно се намести до покритите с плесенясало одеяло останки на дъртата вещица, която нито веднъж не се бе престашила да го прегърне.

Утре. Утре щеше да опита отново. Може би утре...
— Гушнете ме — прошепна той, заравяйки буза в покрития с
изгнило месо скелет.
И заспа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.